

pozdravil in da bi mu nekaj povedal, nekaj vselega, karkoli.

Ko se je napotil dalje, mu je pričelo močno pritiskati na čelo in na senca.

»Tudi to je glad, samo glad!« je pomislil. Bilo mu je nadležno, žalosten pa ni bil; veliko bolj bi ga bilo motilo, če bi bila cesta blatna, ali če bi viseli pusti oblaki nad mahom. Pot se je spustila v ravni črti proti Vrhniki; že se je prikazala na holmu Sveta Trojica, vsa bleščeča v večerni zarji.

Kraj ceste je stala starodavna furmanska krčma. Kadar je prišel popotni fant tam mimo, je začutil mehko, božajočo toploto v srcu; umeril je korak ter potisnil klobuk sunkoma naprej. Ali bo stala na pragu, ali bo slonela ob oknu, ali pa se, Bog daj srečo, prikaže celo na cesti. Obrazek — en sam smehljaj; vesel, srečen, poln ljubezni; ne ljubezni naravnost in samo do njega; nikoli niti pomislil ni, da bi bilo kaj takega mogoče; toda vsa mu je bila podoba tiste prave ljubezni,

ki blagoslavlja solnce na nebu in bilko na loki, vmes pa tudi njega, srečnega popotnika.

Če je slonela ob oknu, se je nasmehnila in je pokimala z glavo; on je odzdravil, tudi sam se je nasmehnil ter šel dalje žvižgajoč.

Če je stala na pragu, je pozdravila z obrazom in z roko.

»Dober dan!«

Njen glas je bil tenak in sladak, kakor ministrantov zvonček.

»Dober dan!« je odzdravil popotni fant in je šel dalje; bilo pa mu je, kakor da sta si bila povedala vse polno lepih zgodb.

Če pa je stala na cesti, sta si segla v roko in sta si pogledala naravnost v oči in nista izpregovorila besede. Njena roka, drobna, topla ptička, je za hip ležala v njegovi; srce se je naskrivaj poljubilo s srcem. — —

Tako so gledale popotnika moje oči, vse zameglele, od spoznanja ranjene. In občutil sem, kaj se pravi, biti žalosten do smrti. —

LAŽNJIVKA.

Zložil M. O-a.

»Koliko si staro,
dèkle ti?«

»Dvajset bom jeseni.
Se Vam zdi?
Bi mi prisodili
dvajset let?«

»O ti goljujivi
makov cvet!
Le poredno drži
se na smeh:
Kaj laži ne berem
ti v očeh?
Te rdečice v licu
ne poznam? ...
Let otroško-nežnih
te je sram!

Toda čakaj, čakaj
deklica,
naj uteče malo
se vodâ,
malo še presuče
naj se svet:

Pa boš hrepenela,
z licem zasolzenim,
s srcem razbolenim
si nazaj želela
svoj detinji
sladki cvet ...«

ZALJUBLJENA MISEL.

Zložil J. Lovrenčič.

Iz večerne sinje dalje
hrepenenja večno pesem
zlate strune žarkov so do mene pridrhtele.

V srcé
je šel nemir in misel na te:

Roki sem iztegnil in v strunah prosojno
so prsti zardeli in vpleli
opojno vanje moje sanje —
a ko so pobledeli,
so strune že nad tabo krvavele ...

Jaz sem za njimi gledal
in sam sem si povedal:

Tam daleč pogled ko prvi cvet
pomladnih gred je v njih,
in tih vzdih
jim je izdal sladko skrivnost srčnih besed ...

Oko jih je doseglo,
srce je iskre upe v voz ljubezni vpreglo!

NARODNA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Pa dekle pšeničko zanje
tri že dni,
pa ne bo je še požela
do noči.

O, če snopki bi vezali
se sami,
ne bilò bi treba žeti
tri že dni!

Pa jih veže iz sosednje
fant vasi
in deklič ne bo požel še
do noči!

SREDI POLJA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Sredi polja križ stoji,
Kralj polja na njem visi,
roke širi v blagoslov.

Čez polje pa kmetič gre,
v upu moli mu srce
za nebeški blagoslov.

Kristu lice zažari,
bogateje kaplje kri
na polje kot blagoslov.